

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

WHORESHOP

Jean-Lorin Sterian

Hyperliteratura

DISCLAIMER: Pentru o viață sănătoasă, consumați
minimum două cărți pe lună.

Detalii online despre carte:
www.Hyperliteratura.ro/produs/WhoreShop

Redactare: Andrei Ruse
Corectură: Cristiana Todiresei
Tehnoredactare: Dan Iancu

Copertă: Andrei Ruse
Fotografie copertă © Charles Deluvio

Tiraj 1 (septembrie 2019): 1000 exemplare

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STERIAN, JEAN-LORIN
Whoreshop / Jean-Lorin Sterian. - Timișoara :
Hyperliteratura, 2019
ISBN 978-606-94821-3-1

821.135.1

Cuprins

„Prefață”	17
Baba cu chiloți de tablă (Petko Dimchev)	45
Modelul (Anto Karpinnen)	55
Năluca (Camille Roulet)	69
Serghei (Bodhaska Ivanciuk)	79
Revelionul roz (Gavin K. Kenning)	95
Nevoi primare (Vladimir Pârvu)	105
Mumio (Jean-Lorin Sterian)	117
Montaj (Antonio Rocha Carrascalão)	127
În Ajun (Marko Kutanjac)	149
iCelebration (Pawel Kielkiewicz)	157
Carne (Irina Angelidou)	189
Sărutul lui Kurt Raaf (Jürgen Däschle)	197
Poziția misionarului (Vija Belcov)	211
... / tatăl (Julian Blank)	229

Baba cu chiloți de tablă

Petko Dimchev s-a născut în Dobric, fostul Tolbuhin, în 1976. După ce termină facultatea de scenaristică, se angajează în publicitate. Scrie o replică autohtonă a cărții *99 Francs* a lui Beigdeber, dar nicio editură nu-și arată interesul pentru manuscris. Înainte de a părăsi Sofia, se înscrie la cursuri de gătit și bartending, ce se vor dovedi foarte folositoare după mutarea în Berlin. Pasionat de ciorapi, a înființat o asociație care se ocupă de colectarea șosetelor desperecheate din întreaga lume. Scrie în weekend-uri, când nu e în tură la brutăria la care lucrează în restul săptămânii.

Supraveghetoarea se uită la o puștoaică care trânțește două banane pe cântar, fără să se mai obosească să folosească o pungă. Se uită și la mine, dar în momentul de față asta-i grija mea cea mai mică. Puștoaica apasă tasta pe care sunt desenate două chestii lunguiețe și gălbui, încrucișate ca oasele de sub capul de mort. Poartă o hăinuță cu revere mari, o duzină de eșarfe și brățări și niște pantofiori de Dorothy. Ochii verzi, măriți artificial de machiajul negru și freza în care se intersectează multe unghiuri drepte o fac să semene cu un personaj din animațiile japoneze. După ce mașinăria emite hârtiuța de mărimea unui timbru, o lipește pe una dintre banane. În timpul ăsta, o fixează clefăind pe supraveghetoare.

În punga mea e doar un măr. Are 232 de grame și face 0.75 leva. Dacă aș ține de pungă, cântarul ar arăta mai puțin. Nu-i mare chestie, da' uneori poți să te scoți mai ieftin. Și cei din supermarket știu asta, așa că pun o tanti în uniformă roșie să se holbeze toată ziua la distanța dintre mâinile clienților și cântar.

Mărul arată ca un glob de Crăciun. Ca un măr de ceară. Ca fotografia unui măr lucrată în Photoshop. Așa-s toate fructele și legumele acum. Cândva, obiectele reale o să arate ca cele din monitor, mi-a zis odată un puțoi din blocu' meu. Nu prea-i văd mutra buboasă,

Libria.ro
Respect pentru copiii și părinți

pentru că stă toată ziua în rețea și împușcă securiști, da' mi-ar plăcea s-o mai ardem mai des la un cui. De când a ieșit shooteru' ăsta, toți bulgarii se răzbună pe securitate. Deși 90% din' cei care înțepenesc cu zilele în fața calculatorului nici nu știu cum arată Jivkov. Da' e plăcut să împuști oameni răi. Securiști, vietnamezi, naziști, comuniști, extraterestri, nu contează. Te fac să te simți tu ăla bunu'. Chiar dacă ești un găozar amărât care fură din pensia lu' babacu. Sau vinde biluțe ca să-și scoată șeica la mall în fiecare weekend.

Mă retrag strategic la raionul de lactate. Se vede bine de-aici. Și-i mai frig. Las punga în spatele cutiilor de carton. Suntem doi supraveghetori acum. Pe sub geacă n-am decât un tricou, da', de când am fugit din apartamentul Olgăi, râuri de transpirație s-au scurs după curea, dispărând în chiloții care-s deja umezi. Așa că un pic de răcoare îmi prinde taman bine.

Un grăsan cu un sac de cartofi. O pizdă de revistă glossy vorbind la telefon, trei kiwi și o portocală. Masa ei pe toată ziua. Ala bala portocala. Un nene cu șapcă galbenă și juma de kil' de ciuperci, ceapă și dovlecei. Aproape că pot simți mirosul mâncării. Cu ăsta m-aș face tovarăș. Înghit în sec, dureros. Am omușorul cât o cireasă.

Aici vin toate băbăciunile să-și ia rația de verdeață. Ca și cum le-ar mai ajuta la ceva. Tot ce au în comun e stratul ăla de humă în care-o să sfârșească. A fost una mai devreme, o cucoană 'năltuță, cu părul vopsit în mov, țepănană de parcă morcovii pe care și-i cumpărase urmau să-i înlocuiască bățul din cur. Când eram ciutan, dacă mă întreba cineva ce film am văzut, spuneam „Baba cu chiloți de tablă”. Făcea parte dintr-o serie de titluri de filme pe care n-o să le facă nimeni niciodată. „Comoara din sertarul gol”. „Zâmbete de sub tramvai”.

Și blockbuster-ul „Doi scheleți se trag de piele”. Când spuneam „Doi scheleți se trag de piele” râdeam ca niște demenți.

Un cuplu se răsfață cu liches, brocolli și cartofi dulci. N-am mâncat niciodată cartofi dulci. Nici nu știu dacă se servesc la desert. Tipa de la frizeria din apropiere și-a umplut o sacoșă cu portocale d-alea mici, cu nume de gagică. „Vreau să mă fac stewardeză”, mi-a spus odată, în timp ce-mi clănțănea mărunț perciunii. Dacă ar fi fost femeia mea, aș fi pus-o să-mi clănțăne la ureche din foarfece în fiecare seară. Aș fi adormit superbine de fiecare dată. Peste zece ani o să mă-ntorc în cartier și dacă împușutul ăla de salon e încă deschis, ea va fi acolo, cu mătura în mână, direcționând firele de păr și mătreața căzută către fărăș. N-o să vadă avioane decât la televizor.

Și Olga avea vise d-astea de filme. Dejun cu șuncă, ouă și suc de portocale într-un apartament din cele noi, de la marginea Sofiei, de-ți ia 3 ore să ajungi la Nevski. Ea în halat roz, cu o țâță ieșind artistic afară. Io înșfăcând cheile de Toyota electrică cumpărată în leasing, îmbrăcat la uniformă, pupând-o fără bale pe buzele-i umflate și plecând la serviciu' meu bine plătit. O javră creață și albă dând din coadă în fața unei conserve umplută cu ceva care la origine a fost un iepure. Ca în reclamele alea de căcat.

Frizerița mă recunoaște și zâmbește larg. Are dinți frumoși. Din'ăuntru gurii sclipește un cercel. Îi fac semn cu mâna în care țin mărul.

Nu e cel mai bun moment de filingeală. Femeile sunt belea. Au vise. Vise apărute din vremea când învâțau spaniola fără să-și dea seama, uitându-se la televizele sud-americane.

Să te ferească dracu' să faci parte din visul lor.
În spatele ei, un maimuțoi cu freză gelată face cum-părățuri de parcă ar fi în Hawaii. Nuci de cocos, ana-nas, rodii și niște fructe galbene ca mingiile de tenis. Mai în spate, îmbrăcată într-un palton ponosit de care spânzură un guler de animal neidentificabil e Ea.

Mântuitoarea.

Miss Bulgaria 1923.

E mică și gheboasă. Mâinile îi tremură atât de tare, încât abia reușește să pună sacoșa pe cântar. N-ar putea băga un ac într-un cur de balenă. Mă strecor lângă ea și, rânjind ca un premiant, apăs pe tasta potrivită. Smulg timbrul pe care n-ar fi fost în stare să-l apuce nici într-o mie de ani și-l lipesc pe punga în care se află trei guguloaie de cauciuc cărora li se spun acum „roșii”. Cu ochi apoși, băbăția mă privește recunoscător. Cred că nici ea nu mai știe ce culoare au avut.

Ne uităm unul la altul. Dacă am fi într-un film acum, camera s-ar roti în jurul nostru până ar ameți spectatorii și ar ieși borând din sală.

Nu zic nimic, da'n mine urlă o voce:

„Uită-te la mine, mamaie! Nu ai mult timp ca să-mi reții mecla. Dacă nu ești complet paradită la creier, ar trebui să ți se întipărească în minte. Nu am nicio cicatrice, nicio aluniță în vârful nasului, nicio arsură căpătată în copilărie. Doar niște ochi mari și îngroziți pe care nu trebuie să-i uiti, chiar dacă nu mai știi cum îl cheamă pe primul tău soț. Trebuie să mă ții minte!”

Baba surâde stins și pleacă mai departe, destră-mându-se la fiecare pas.

Supraveghetoarea mă privește fără să mă recunoască. Prin fața ei trec zilnic sute de oameni. Totul e în regulă câtă vreme mâinile lor stau departe de cân-

tar. Pun mărul din nou pe suprafața metalică. Îmi arată altă greutate, alt preț. Mărul ăsta ar fi stat foarte bine în gura Olgăi. Dacă ar mai reuși cineva să-i mai caște gura. Cred că e prea târziu acum. Doar un levier ar mai face-o să rânjească.

Mi-ar prinde de minune un whisky-cola. Dau târ-coale standului cu băuturi ca un câine care simte mirosul de carne ascunsă într-o sacoșă. În cluburi, când sunt lefter, termin sticlele începute de fraierii care le lasă nesupravegheate. În supermarketuri toate băutu-riile sunt capsulate. Totul e țiplat, sterilizat.

Nu sunt scaune. Nici toalete.

Nu e niciun loc în care să te simți confortabil.

Așa că pun mărul la loc și ies.

Din cer, curge o zeamă care pe calculator ar arăta sigur mai mișto. Niște fierătanii de care ar trebui pri-ponite bicicletele îmi primesc curul. N-am văzut niciun biciclist făcându-și vreodată cumpărăturile de aici. Din magazin iese tipu' cu ciupercile și dovleceii. Se urcă în-tr-o mașină mică și verde. Dacă o linge vreo prințesă poate se transformă într-un jeep.

În timpul ăsta, Miss Bulgaria își cumpără macaroa-ne. Privirea ei alunecă printre iaurturi, căutându-le pe cele mai ieftine. Citește prețurile. Le compară.

Încă nu știe că viața mea e în mâinile ei. Cere cu voce stinsă cinci felii de parizer țărănesc și, după ce se uită de două ori în portofel, exasperându-l pe domnul Hawaii, mai cere încă trei.

Până la urmă, am noroc cu zeama asta, chiar dacă mă transformă într-o cârpă udă. Pentru că ar părea al dracului de ciudat ca un tip care arată ca mine să stea în fața unui supermarket.

Plângând.

Pentru că sunt al dracului de speriat.

Pentru că, în apartamentul din capătul străzii, o fată pe nume Olga stă întinsă pe parchet. Ochiul ei se holbează pe vecie la scena aia de reclamă, cu cuplul perfect. Numai că scena e un pic năclăită.

Iar eu nu mai sunt în cadru.

Mă aflu la o sută de metri distanță, cu ochii pișați, tremurând de frig, așteptându-te pe tine, Miss Bulgaria. Singura mea salvare.

Apartamentul Olgai e plin de amprentele mele.

Ceea ce e normal, pentru că Olga e iubita mea.

Era iubita mea.

Ce nu e normal e să fi fost în casa ei la ora când medicul legist va stabili că Olga a dat colțu'. Până și cel mai handicapat gabor din lume nu s-ar gândi decât la mine. Nici măcar Bărbosu' nu m-ar putea scoate din căcat. Numai un alibi zdravăn m-ar putea ține la suprafață. Miss Bulgaria.

Te miști încet, mamaie. Foarte încet. Începi să-i povestești fetei de la casierie despre un nepot de-al tău care nu te vizitează niciodată în timp ce fata dă plictisită din cap.

Din momentul în care ne-am întâlnit, am devenit nepotul tău. M-ai înfiat. De mine vei povesti vecinilor de palier în diminețile de iarnă mirosind a naftalină și ceai de mușețel. Dacă voi scăpa, voi fi cel mai bun nepot din lume. Îți voi cumpăra zilnic Duma, acolo unde, la paginile de social, vei da mâine-poimâine de mutra mea. Voi fi peste tot, la toate știrile de la ora 5.

Și tu vei spune că îl știi pe băiatul ăsta. Că nu poate fi un criminal. Cu mâinile tale gălbejite vei ridica receptorul. Un porc în uniformă te va asculta politicos.

Asta e varianta salvatoare.

De-asta te aștept în ploaie în fața supermarketului, în loc să fug oriunde mă duc picioarele.

E o intersecție mare. Pe vremea ta erau puține mașini. Lumina verde a semaforului dura mai mult. Picioarele erau mai zdravene. Acasă te aștepta cineva. Vei privi neajutorată în jur. Și atunci voi apărea eu. Îți voi întinde un braț, un reazem sigur. Dacă îl vei recunoaște pe tipul amabil care te-a ajutat cu roșiile, înseamnă că am o șansă.

– N-am mai întâlnit demult un tânăr atât de bine crescut, vei spune.

– Nu toți oamenii și-au pierdut bunătatea, voi răspunde.

Ne vom ține unul de altul ca doi amanți. Eu sunt cârja care te va aduce în siguranță până acasă. Tu, decrepitudinea mea adorată, ești unica mea scăpare. În fața blocului, îți voi spune politicos că e ora trei și că trebuie să plec undeva. Voi repeta asta de multe ori. E ora pe care o vei spune polițiștilor când te vor întreba de tânărul cumsecade care te-a condus acasă. La aceeași oră, o fată pe nume Olga, care, pe vremea când masturba burtoși cu ambele mâini într-un salon de masaj își spunea Linda, se prăbușea pe parchet.

Ora 3.00 PM.

„Baba cu chiloți de tablă”, „Comoara din sertarul gol”. „Zâmbete de sub tramvai”. „Doi scheleți se trag de piele”. „Nevinovatu' care și-a kilerit iubita.”

De memoria ta, în care se amestecă momente de la colectivizare cu intrarea în Europa, versuri de Vapțarov cu discursurile lui Jeleu și aniversări și nunți și înmormântări, depinde viața mea.

Poate că va merge, poate că nu. Altceva nu mi-a trecut prin minte.

Deocamdată am nevoie ca acum, când mă revezi în fața supermarketului, dintre riduri să-ți răsară un zâmbet.

Modelul

Anto Karpinnen s-a născut în 1987, în orașul finlandez Turku. La vârsta de opt ani, își urmează părinții, ingineri electroniști, în Maroc, apoi în Chile. Reîntors în Finlanda, nu reușește să se mai adapteze la climatul nordic. Din 2008, locuiește în Berlin, unde în prezent studiază la ECLA (European College of Liberal Arts). E pasionat de cifre și de cărțile de identitate.

În spatele bărilor de metal, îmbrăcat într-un costum negru, îl așteaptă un bărbat înalt, purtând o bucată de carton pe care se află scris numele lui cu marker albastru. Ville se îndreaptă spre el și, în timp ce se apropie, face un semn de recunoaștere. În mod nefiresc, bărbatul îi ignoră mișcarea mâinii, care rămâne în aer ca un porumbel obosit. Continuă să scruteze cu ochi mici resturile mulțimii care se risipește pe culoarele însorite ale aeroportului. Ville își trece mâna prin păr și, răbdător, se oprește în dreptul lui. Din difuzoare se aude vocea impersonală a speaker-ului, care îi roagă pe călători să nu-și lase bagajele nesupravegheate.

Un tânăr robust târăște un geamantan uriaș, pe două roți, încercând să nu-și piardă echilibrul. Neatent, îl lovește pe Ville în umăr proiectându-l în cel din fața lui. În momentul în care se izbește cu pieptul de bucata de carton inscripționată, Ville îi simte parfumul ieftin, care nu reușește să acopere mirosul de tutun al hainelor. Recunoscându-l, bărbatul tresare, fixându-l cu ochi de bufniță surprinsă de raza lanternei.

– Bine ați venit, domnule, rostește în timp ce-i întinde o mână noduroasă. Bine ați venit în orașul nostru, repetă cu solemnitate.

Ville dă din cap.

– 'mnă găsit.